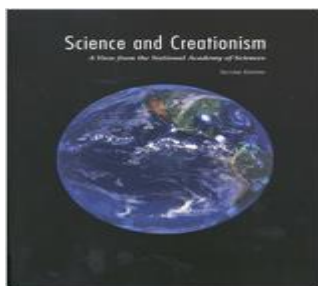

روشنگری

علم وافرینش گرایبی

سلول واحد ساختاری موجودات زنده

The cell is the structural unit of living organisms

تتبع ونگارش:

توسط: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

سال

2022

فصل ششم

توضیح در مورد سمارق یا فنگای

یادداشت: مطالعه ژنی جدید نشان می دهد که اولین گیاهان خشکی و قارچ ها آب و هوای زمین را تغییر دادند و راه را برای تکامل انفجاری حیوانات خشکی هموار کردند.

سمارق که بنام فنگس و فنگای و قارچ نیز نامیده میشود عبارت است از:

قارچ (PL: قارچ [2] یا قارچ [3] هر عضوی از گروه ارگانسیم های یوکاریوتی است که شامل میکروارگانسیم هایی مانند مخمرها و کپک ها و همچنین قارچ های آشنا تر است. این موجودات به عنوان یک پادشاهی «یا کنگ دم» طبقه بندی می شوند، [4] جدا از سایر پادشاهی های یوکاریوتی، که بر اساس یک طبقه بندی سنتی، شامل *Chromista* و *Protozoa*، *Animalia*، *Plantae* می شود.

[The fly agaric \(*Amanita muscaria*\) is a poisonous fungus.](#)

قارچ، جمع قارچ، هر یک از حدود (144000) گونه شناخته شده ارگانسیم های پادشاهی «کنگ دم» قارچ، که شامل مخمرها، زنگارها، کپک ها، و قارچ ها می شود. همچنین بسیاری از ارگانسیم های قارچ مانند، از جمله کپک های لجنی و اوومیسیت ها (کپک های آبی) وجود دارند که متعلق به قارچ های پادشاهی نیستند، اما اغلب قارچ نامیده می شوند. بسیاری از این موجودات قارچ مانند در پادشاهی *Chromista* گنجانده شده اند. قارچ ها یکی از پراکنده ترین موجودات روی زمین هستند و از اهمیت زیست محیطی و پزشکی زیادی برخوردار هستند. بسیاری از قارچ ها آزادانه در خاک یا آب زندگی می کنند. برخی دیگر روابط انگلی یا همزیستی با گیاهان یا حیوانات ایجاد می کنند.

بررسی کنید که چه چیزی قارچ ها، کپک ها، کپک ها و مخمرها را از قلمرو گیاهی و حیوانی جدا می کند.

قارچ ها موجودات یوکاریوتی هستند به عنوان مثال، سلول های آنها حاوی اندامک های متصل به غشاء و هسته های کاملاً مشخص هستند. از نظر تاریخی، قارچ ها در قلمرو گیاهان گنجانده شده اند. با این حال، از آنجایی که قارچ ها فاقد کلروفیل هستند و با ویژگی های ساختاری و فیزیولوژیکی منحصر به فرد (یعنی اجزای دیواره سلولی و غشای سلولی) متمایز می شوند، از گیاهان جدا شده اند. علاوه بر این، قارچ ها به وضوح از سایر موجودات زنده، از جمله حیوانات، با روش های اصلی رشد رویشی و دریافت مواد مغذی متمایز می شوند. قارچ ها از نوک رشته ها (هیف ها) که بدن موجودات را تشکیل می دهند (میسلیوم) رشد می کنند و مواد آلی را قبل از جذب در میسلیم های خود از خارج هضم می کنند.

[porcini mushroom](#)

در حالی که قارچ ها و قارچ های سمی (قارچ های سمی) به هیچ وجه پرتعدادترین یا از نظر اقتصادی مهم ترین قارچ ها نیستند، اما به راحتی قابل تشخیص هستند. کلمه لاتین قارچ، قارچ (مجموع قارچ)، برای کل گروه آمده است. به طور مشابه، مطالعه قارچ ها به

عنوان قارچ شناسی شناخته می‌شود - کاربرد گسترده‌ای از کلمه یونانی برای قارچ، mykēs قارچ‌هایی به غیر از قارچ‌ها را گاهی اوقات به صورت جمع‌ی کپک می‌نامند، اگرچه این اصطلاح بهتر است به قارچ‌هایی از نوع کپک نان محدود شود). برای اطلاعات در مورد قالب‌های لجن که ویژگی‌های دنیای حیوانات و قارچ‌ها را نشان می‌دهد، به پروتئست مراجعه کنید.

اهمیت قارچ‌ها

از زمانی که اولین قرص نان مخمری پخته شد و اولین وان انگور به شراب تبدیل شد، انسان‌ها به طور غیر مستقیم از قارچ‌ها آگاه بودند. مردم باستان با ویرانی قارچ‌ها در کشاورزی آشنا بودند اما این بیماری‌ها را به خشم خدایان نسبت می‌دادند. رومی‌ها خدای خاصی به نام روبیگوس را به عنوان خدای زنگ تعیین کردند و در تلاش برای دلجویی از او، جشنواره سالانه‌ای به نام روبیگالیا را به افتخار او ترتیب دادند.

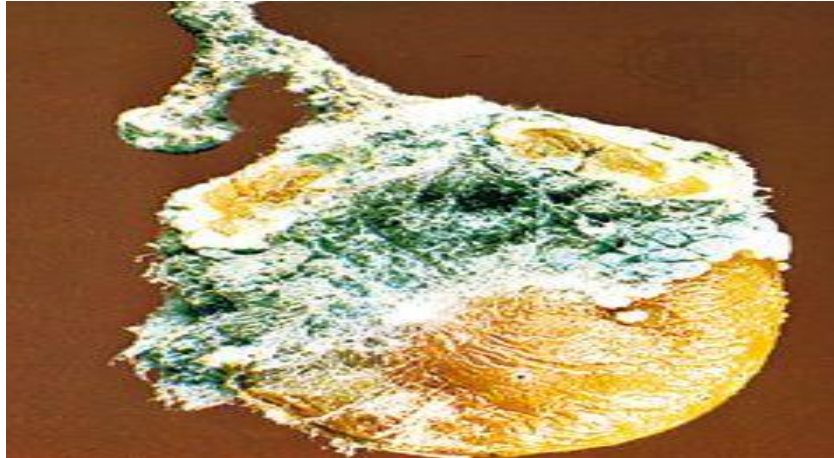
به اهمیت میسلوم قارچ در تجزیه مواد آلی توجه کنید تمام ویدیوهای این مقاله را ببینید

قارچ‌ها در همه جا به تعداد بسیار زیاد وجود دارند - در خاک و هوا، در دریاچه‌ها، رودخانه‌ها و دریاها، روی گیاهان و حیوانات و در داخل آنها، در غذا و لباس و در بدن انسان. قارچ‌ها همراه با باکتری‌ها مسئول تجزیه مواد آلی و آزاد کردن کربن، اکسیژن، نیترژن و فسفر در خاک و جو هستند. قارچ‌ها برای بسیاری از فرآیندهای خانگی و صنعتی ضروری هستند، به ویژه در ساخت نان، شراب، آبجو و پنیرهای خاص. از قارچ‌ها به عنوان غذا نیز استفاده می‌شود. به عنوان مثال، برخی از قارچ‌ها، مورل‌ها و ترافل‌ها غذاهای لذیذ اپیکوری هستند و مایکوپروتئین‌ها (پروتئین‌های قارچی) که از میسلوم‌های گونه‌های خاصی از قارچ‌ها به دست می‌آیند، برای تهیه غذاهایی با پروتئین بالا استفاده می‌شوند.

[brewer's yeast](#)

مطالعات قارچ ها کمک زیادی به جمع آوری دانش بنیادی در زیست شناسی کرده است . بعنوان مثال، مطالعات مخمر معمولی نا نوایی یا آبجو (*Saccharomyces cerevisiae*) منجر به اکتشافات بیوشیمی و متابولیسم سلولی اولیه شد . برخی از این اکتشافات پیشگام در پایان قرن نوزدهم انجام شد و در نیمه اول قرن بیستم ادامه یافت . از سال 1920 تا دهه 1940، ژنتیک دانان و بیوشیمی دانانی که جهش یافته های کپک نان قرمز، نروسپورا را مورد مطالعه قرار دادند، نظریه یک ژن- یک آنزیم را پایه گذاری کردند، بنا براین در پایه گذاری ژنتیک مدرن مشارکت داشتند . قارچ ها همچنان برای مطالعه زیست شناسی سلولی و مولکولی، مهندسی ژنتیک و سایر رشته های پایه زیست شناسی مفید هستند .

پنی سیلیوم، سرده ای از کپک سبز، به بسیاری از میوه ها حمله می کند و منبع داروی آنتی بیوتیک پنی سیلین است .

ارتباط پزشکی قارچ ها در سال 1928 کشف شد، زمانی که الکساندر فلمینگ باکتری شناس اسکاتلندی متوجه کپک سبز *Penicillium notatum* شد که در ظرف کشت (وسط ذریعه) باکتری استافیلوکوکوس رشد می کند . در اطراف محل کپک یک حلقه شفاف وجود داشت که هیچ باکتری در آن رشد نمی کرد . فلمینگ با موفقیت این ماده را از قالیبی که از رشد باکتری ها جلوگیری می کرد جدا کرد . در سال 1929 او یک گزارش علمی منتشر کرد که در آن کشف پنی سیلین ، اولین مورد از سری آنتی بیوتیک ها - که بسیاری از آنها از قارچ ها مشتق می شوند - را اعلام کرد که در عمل پزشکی انقلابی ایجاد کردند .

ارگوت

یکی دیگر از قارچ‌های مهم پزشکی کلاویس پورپوره است که معمولاً ارگوت نامیده می‌شود و باعث بیماری گیاهی به همین نام می‌شود. مشخصه این بیماری رشدی است که روی علف‌ها، به‌ویژه در چاودار ایجاد می‌شود. ارگوت منبعی از چندین ماده شیمیایی است که در داروهای استفاده می‌شود که باعث القای زایمان در زنان باردار و کنترل خونریزی پس از تولد می‌شود. ارگوت همچنین منبع اسید لیسرژیک، اصل فعال داروی روانگردان لیسرژیک اسید دی اتیل آمید (LSD) است. گونه‌های دیگر قارچ‌ها حاوی مواد شیمیایی هستند که استخراج شده و برای تولید داروهای به نام استانتین‌ها استفاده می‌شوند که سطح کلسترول را کنترل می‌کنند و از بیماری عروق کرونر قلب جلوگیری می‌کنند. قارچ‌ها همچنین در تولید تعدادی از اسیدهای آلی، آنزیم‌ها و ویتامین‌ها استفاده می‌شوند.

شکل و عملکرد قارچ‌ها

محدوده اندازه یا مقیاس

قارچ‌های پراکتی که روی تنه درختان رشد می‌کنند، یکی از بزرگترین قارچ‌ها هستند. قطر برخی از گونه‌ها ممکن است به 40 سانتی‌متر (16 اینچ) برسد.

قارچ ها به دلیل اندازه شان به راحتی در مزارع و جنگل ها دیده می شوند و در نتیجه تنها قارچ هایی بودند که قبل از اختراع میکروسکوپ در قرن هفدهم شناخته شده بودند . این میکروسکوپ تشخیص و شناسایی گونه های قارچی بسیار متنوعی را که روی مواد آلی مرده یا زنده زندگی می کنند، ممکن ساخت . بخشی از قارچ که به طور کلی قابل مشاهده است، بدن میوه یا اسپوروفور است . اسپوروفورها از نظر اندازه، شکل، رنگ و طول عمر بسیار متفاوت هستند . برخی از آنها میکروسکوپی هستند و با چشم غیر مسلح کاملاً نامرئی هستند . بقیه بزرگتر از سرپین نیستند . برخی دیگر سازه های غول پیکر هستند . از بزرگترین اسپوروفورها می توان به قارچ ها، قارچ های براکتی و پفک ها اشاره کرد . قطر برخی از قارچ ها به 20 تا 25 سانتی متر (8 تا 10 اینچ) و ارتفاع آن به 25 تا 30 سانتی متر (10 تا 12 اینچ) می رسد . براکت، یا قفسه، قارچ می تواند به قطر 40 سانتی متر (16 اینچ) یا بیشتر برسد . نمونه ای از قارچ براکتی *Fomitiporia ellipsoidea* که در سال 2010 در جزیره هایپان در جنوب چین کشف شد، دارای بدنه میوه ای به طول 10.8 متر (35.4 فوت) و عرض 82-88 سانتی متر (2.7-2.9 فوت) بود . ممکن است حدود 450 میلیون هاگ داشته باشد و وزن آن بین 400 تا 500 کیلوگرم (882 تا 1102 پوند) تخمین زده شده باشد که در آن زمان آن را به بزرگترین بدن میوه دهی قارچی تبدیل کرده است . گلوله های پفکی نیز می توانند به اندازه های چشمگیر رشد کنند . بزرگترین گلوله های بادکنکی ثبت شده 150 سانتی متر (5 فوت) قطر داشتند . تعداد هاگ ها در چنین غول هایی به چندین تریلیون می رسد .

توزیع و فراوانی

قارچ ها یا خشکی یا آبی هستند که دومی در محیط های آب شیرین یا دریایی زندگی می کنند . گونه های آب شیرین معمولاً در آب تمیز و خنک یافت می شوند زیرا درجات بالایی از شوری را تحمل نمی کنند . با این حال، برخی از گونه ها در آب های کمی شور یافت می شوند، و تعداد کمی در نهرهای بسیار آلوده رشد می کنند . خاکی که غنی از مواد آلی است، زیستگاه ایده آلی را برای تعداد زیادی از گونه ها فراهم می کند . فقط تعداد کمی از گونه ها در مناطق خشک تر یا در زیستگاه هایی با مواد آلی کم یا بدون مواد آلی یافت می شوند . قارچ ها در تمام مناطق معتدل و گرمسیری جهان که رطوبت کافی برای رشد آنها وجود دارد یافت می شود . تعداد کمی از قارچ ها در مناطق قطب شمال و قطب جنوب زندگی می کنند، اگرچه نادر هستند و اغلب در همزیستی با جلبک ها به شکل گلسنگ زندگی می کنند (به گلسنگ های زیر مراجعه کنید) . حدود 144000 گونه قارچ شناسایی و توصیف شده است، اما قارچ شناسان تخمین می زنند که ممکن است در کل بین 2.2 تا 3.8 میلیون گونه وجود داشته باشد .

مورفولوژی پایه «اصلی وقاعدویی»:

قارچ های قفسه ای

یک قارچ معمولی از توده‌ای از رشته‌های منشعب و لوله‌ای تشکیل شده است که توسط یک دیواره سلولی سفت محصور شده‌اند. رشته‌ها که هیف (هیفا منفرد) نامیده می‌شوند، به طور مکرر به یک شبکه پیچیده و در حال گسترش شعاعی به نام میسلیم منشعب می‌شوند که تالوس یا بدن تمایز نیافته قارچ معمولی را می‌سازد. میسلیم با استفاده از مواد مغذی موجود در محیط رشد می‌کند و با رسیدن به مرحله خاصی از بلوغ، سلول‌های زایشی به نام هاگ را تشکیل می‌دهد. هاگ‌ها با طیف گسترده‌ای از مکانیسم‌های غیرفعال یا فعال آزاد و پراکنده می‌شوند. با رسیدن به بستر مناسب، هاگ‌ها جوانه می‌زنند و هیف‌هایی ایجاد می‌کنند که رشد می‌کنند، به طور مکرر شاخه می‌شوند و به میسلیم فرد جدید تبدیل می‌شوند. رشد قارچ عمدتاً به نوک هیف‌ها محدود می‌شود و بنا بر این تمام ساختارهای قارچی از هیف‌ها یا قسمت‌هایی از هیف‌ها تشکیل شده‌اند.

برخی از قارچ‌ها، به ویژه مخمرها، میسلیم تشکیل نمی‌دهند، بلکه به صورت سلول‌های منفرد رشد می‌کنند که با جوانه زدن یا در گونه‌های خاصی با شکافت تکثیر می‌شوند. علاوه بر این، به اصطلاح *cryptomycota*، یک گروه بدوی از قارچ‌های میکروسکوپی، به طور قابل توجهی از طرح بدن استاندارد سایر قارچ‌ها جدا می‌شود زیرا دیواره سلولی آنها فاقد پلیمر سفت و سخت معروف به کیتین است. این قارچ‌های میکروسکوپی همچنین دارای تازک شلاق مانند هستند.

مسابقه بریتانیکا

آزمون علمی

ساختار تالوس

تالی قارچ ها که در زیر زمین در قارچ های خاکی مانند آماتیئا پنهان شده اند از میسلیم تشکیل شده و فاقد بافت های تخصصی هستند

تقریباً در همه قارچ ها هیف هایی که تالوس را تشکیل می دهند دارای دیواره سلولی هستند. (تالی های قالب های لجن واقعی فاقد دیواره سلولی هستند و به همین دلیل و دلایل دیگر، به جای قارچ به عنوان پروتیسست طبقه بندی می شوند.) هیفا یک سلول لوله ای چند شاخه ای است که با سیتوپلاسم پر شده است. خود لوله ممکن است یا پیوسته باشد یا به وسیله دیواره های متقاطع به نام سپتا (سپتوم منفرد) به بخش ها یا سلول ها تقسیم شود. در هیف های غیر سپتات (یعنی کوئوسپتیک)، هسته ها در سراسر سیتوپلاسم پراکنده می شوند. در هیف های جدا شده، هر سلول بسته به نوع قارچ یا مرحله رشد هیف ممکن است حاوی یک تا چندین هسته باشد. سلول های قارچ ها از نظر ساختار شبیه به سلول های بسیاری از موجودات دیگر است. هسته ریز که به آسانی فقط در بخش های جوان هیفا دیده می شود، توسط یک غشای دوگانه احاطه شده است و معمولاً حاوی یک هسته است. علاوه بر هسته، اندامک های مختلفی مانند شبکه آندوپلاسمی، دستگاه گلژی، ریبوزوم ها و لیپوزوم ها در سراسر سیتوپلاسم پراکنده شده اند.

هیف ها معمولاً یا بدون دیواره هستند (معمولاً در قارچ های ابتدایی تر) یا به طور ناقص جدا می شوند (به این معنی که سپتوم ها سوراخ شده اند). این امکان حرکت سیتوپلاسم (جریان سیتوپلاسمی) از یک سلول به سلول دیگر را فراهم می کند. در قارچ های دارای سپتوم سوراخ شده، مولکول های مختلف قادر به حرکت سریع بین سلول های هیف هستند، اما از حرکت اندامک های بزرگتر مانند میتوکندری و هسته جلوگیری می شود. در غیاب سپتا، هم میتوکندری ها و هم هسته ها می توانند به راحتی در امتداد هیف ها جابه جا شوند. در فعل و انفعالات جفت گیری بین Basidiomycota رشته ای، هسته های یکی از والدین اغلب به هیف های والد دیگر حمله می کنند، زیرا سپتوم ها جلوتر از هسته های ورودی تخریب می شوند تا اجازه عبور آنها از هیف های موجود را بدهد. هنگامی که هسته های ورودی ایجاد شدند، سپتوم ها دوباره تشکیل می شوند.

قارچ باشگاهی (کلاویریا) دارای سپتوم دولیپوری است که از کلاهک منافذی تشکیل شده است که تورم سپتوم و منافذ سپتوم را احاطه کرده است

تغییرات در ساختار سپتوم ها در قارچ ها زیاد است. برخی از قارچ ها دارای سپتوم های غربالی به نام شبه سپتا هستند، در حالی که قارچ ها در گروه های دیگر دارای سپتوم هایی با یک تا چند منافذ هستند که به اندازه کافی کوچک هستند تا از حرکت هسته ها به سلول های مجاور جلوگیری کنند Basidiomycota دارای ساختار سپتومی به نام سپتوم دولیپور است که از یک کلاهک منافذی تشکیل شده است که تورم سپتوم و منافذ سپتوم را احاطه کرده است. این سازمان به سیتوپلاسم و اندامک های کوچک اجازه عبور می دهد اما حرکت هسته ها را به درجات مختلف محدود می کند.

دیواره هیفا از نظر ترکیب و ساختار پیچیده است. ترکیب شیمیایی دقیق آن در گروه های مختلف قارچی متفاوت است. بر برخی از موجودات قارچی، دیواره حاوی مقادیر قابل توجهی سلولز است، یک کربوهیدرات پیچیده که جزء اصلی دیواره سلولی گیاهان است. با این حال، در بیشتر قارچ ها، دو پلیمر دیگر - کیتین و گلوکان (پلیمر گلوکز متصل در کربن سوم و منشعب در کربن) که یک لایه α -گلوکان و یک β -1,3- β -1,6- β -گلوکان خاص را تشکیل می دهد. لایه گلوکان - اجزای ساختاری اصلی دیوار را تشکیل می دهد. در میان بسیاری از مواد شیمیایی دیگر در دیواره های قارچ ها، مواردی وجود دارند که ممکن است دیواره بافت ها را ضخیم یا سفت کنند و در نتیجه سفتی و استحکام را ایجاد کنند. ترکیب شیمیایی دیواره یک قارچ خاص ممکن است در مراحل مختلف رشد ارگانیسم متفاوت باشد - نشانه احتمالی این است که دیواره نقشی در تعیین شکل قارچ دارد. بر برخی از قارچ ها، کربوهیدرات ها در یک مرحله از رشد در دیوار نخیره

می‌شوند و در مرحله بعد حذف شده و مورد استفاده قرار می‌گیرند. در برخی از مخمرها، ادغام سلول‌های دارای عملکرد جنسی توسط برهمکنش مواد شیمیایی خاص روی دیواره‌های دو نوع جفت‌گیری سازگار ایجاد می‌شود.

بیشتر از بریتانیکا بیماری‌های انسانی: قارچ‌ها و سایر انگل‌ها

هنگامی که میسلیم در یا روی یک سطح، مانند خاک، روی‌کنده، یا در محیط کشت رشد میکند، به صورت توده‌ای از نخ‌های شل و پنبه‌ای ظاهر می‌شود. هرچه ترکیب محیط رشد غنی‌تر باشد، نخ‌ها فراوان‌تر و جرم نم‌دی‌تر است. روی مواد رشد غنی از قند که در آزمایشگاه‌ها استفاده می‌شود، هیف‌های جذبی (سوماتیک) چنان در هم تنیده شده‌اند که کلنی ضخیم و تقریباً چرمی را تشکیل می‌دهند. روی خاک، داخل برگ، پوست حیوانات یا سایر بافت‌های گیاهی یا جانوری انگلی، هیف‌ها معمولاً به صورت شبکه‌ای شل پخش می‌شوند. با این حال، میسلیم‌های به اصطلاح قارچ‌های بالاتر، گاهی به صورت توده‌های فشرده با اندازه‌های مختلف سازمان‌دهی می‌شوند که عملکردهای مختلفی را انجام می‌دهند. برخی از این توده‌ها که اسکروتین نامیده می‌شوند بسیار سخت می‌شوند و برای حمل قارچ در دوره‌های شرایط نامطلوب دما و رطوبت به کار می‌روند. یکی از نمونه‌های قارچی که اسکروتینوم را تشکیل می‌دهد، ارگوت (*Claviceps purpurea*) است که باعث بیماری علف‌های غلات می‌شود. اسکروتینای زیرزمینی *Wolfiporia extensa*، یک قارچ منافذ خوراکی که به عنوان *tuckahoe* نیز شناخته می‌شود، ممکن است به قطر 20 تا 25 سانتی‌متر (8 تا 10 اینچ) برسد.

بافت‌های مختلف دیگری نیز از در هم تنیدگی هیف‌های جذبی برخی قارچ‌ها تولید می‌شود. استروماتا (استروما منفرد) بافت‌های بالشتکی هستند که به طرق مختلف هاگ دارند. ریزومورف‌ها رشته‌های بلندی از هیف‌های موازی هستند که به هم چسبیده‌اند. قارچ‌های عسلی (*Armillaria mellea*) که سیاه و شبیه بند کفش هستند، ساختار پیچیده‌ای دارند و برای هدایت آب و مواد غذایی از یک قسمت تالوس به قسمت دیگر متفاوت هستند.

هاگ ها و هاگ ها « Sporophores and spores »

Rhizopus stolonifer، گونه‌ای از کپک‌های نان، اسپورانژی تولید می‌کند که دارای اسپورانژیوسپور (اسپور غیرجنسی) است.

Sarcoscypha coccinea، گونه‌ای از قارچ فنجانی، عضوی از شاخه *Ascomycota* است. در ساختارهای کیسه‌ای اسپورهای تولید می‌کند.

هنگامی که میسلیم قارچ به مرحله خاصی از رشد می‌رسد، شروع به تولید هاگ می‌کند یا مستقیماً روی هیف‌های جسمی یا اغلب روی هیف‌های اسپوریفیر ویژه (تولیدکننده هاگ) که ممکن است به طور آزاد مرتب یا در ساختارهای پیچیده‌ای به نام گروه بندی شوند. اجسام بارده یا اسپوروفورها.

زبان زمینی

قارچ‌های ابتدایی‌تر اسپورهایی را در اسپورانژی تولید می‌کنند که اسپوروفورهای کیسه‌ای هستند که کل محتویات سیتوپلاسمی آنها به هاگ‌هایی به نام اسپورانژیوسپور تبدیل می‌شود. بنا براین، آنها با قارچ‌های پیشرفته‌تر تفاوت دارند زیرا هاگ‌های غیرجنسی آنها درون آنها هستند.

اسپورانژیوسپورها یا برهنه و تاژکدار (زواسپورها) یا دیواره دار و غیر متحرک (آپلانوسپورها) هستند. قارچ‌های آبزی و زمینی ابتدایی‌تر تمایل به تولید زئوسپور دارند. زئوسپورهای قارچ‌های آبزی و موجودات قارچ‌مانند در آب‌های اطراف با استفاده

از یک یا دو تاژک (ارگان‌های حرکتی شلاق‌مانند) با موقعیت‌های مختلف شنا می‌کنند. زئوسپورهای تولید شده توسط قارچ‌های زمینی پس از بارندگی از اسپورانژیایی که در آن منتقل می‌شوند آزاد می‌شوند و برای مدتی در آب باران بین ذرات خاک یا روی سطوح مرطوب گیاهان شنا می‌کنند، جایی که اسپورانژیای توسط قارچ‌های انگلی تشکیل می‌شود. پس از مدتی، زئوسپورها تاژک‌های خود را از دست می‌دهند، اطراف خود را با دیواره‌هایی احاطه می‌کنند و سینه می‌شوند. هر کیست با تولید یک لوله میکروب‌جوانه می‌زند. لوله زایا بسته به گونه و شرایط محیطی ممکن است یک میسلیم یا ساختار تولید مثلی ایجاد کند. قالب‌های نان که پیشرفته‌ترین قارچ‌های ابتدایی هستند، فقط آپلانوسپور (اسپور غیر متحرک) در اسپورانژیوم خود تولید می‌کنند.

قارچ‌های پیشرفته‌تر، هاگ‌های متحرک از هر نوع تولید نمی‌کنند، حتی اگر برخی از آنها در آب‌های شیرین یا دریایی باشند. در این قارچ‌ها، هاگ‌های تولید شده به صورت غیرجنسی (معمولاً کونیدی‌ها نامیده می‌شوند) به صورت برون‌زا تولید می‌شوند و معمولاً به صورت انتهایی یا جانبی بر روی هیف‌های مخصوص تولیدکننده هاگ به نام کونیدیوفورها تشکیل می‌شوند. کونیدیوفورها ممکن است به صورت منفرد بر روی هیف‌ها قرار گیرند یا ممکن است در بدن‌های میوه‌دار غیرجنسی خاصی مانند پیکنیدیای فلاسکی شکل، آسروولی‌های تشک‌مانند، اسپورودوکمای بالشتکی شکل یا سینه‌ماتاهای فلس‌مانند بسته بندی شوند.

Crucibulum vulgare، گونه‌ای از قارچ‌های لانه‌پرنده، بازیدیوکارپ‌های تخم‌مرغی شکل را تشکیل می‌دهد و عضوی از شاخه *Basidiomycota* است

هاگ‌های قارچ‌های بالاتر از طریق جنسی تولید می‌شوند که از میوز ناشی می‌شوند و یا در ساختارهای کیسه‌ای (آسی) معمولی آسکومیکوتا یا روی سطح ساختارهای چمبی شکل (بازیدیا) معمولی *Basidiomycota* تشکیل می‌شوند. آسکی و بازیدیا ممکن است برهنه، مستقیماً روی هیف‌ها، یا در انواع مختلفی از اسپوروفورها، به نام آسکوکارپ (همچنین به عنوان آسکوماتا) یا بازیدیوکارپ) همچنین به عنوان *basidiomata* شناخته می‌شود، بسته به اینکه به ترتیب دارای آسکی یا بازیدیا باشند، منتقل شوند. نمونه‌های

معروف آسکوکارپ ها مورل ها ، قارچ های فنجانی و ترافل ها هستند . معمولاً بازیدیوکارپ ها قارچ ها، براكه ها، پفك ها، بوی بدبو و قارچ های لانه پرنده هستند .

رشد (Growth):

در شرایط محیطی مساعد، هاگ های قارچ جوانه زده و هیف تشکیل می دهند بر طی این فرآیند، هاگ از طریق دیواره یاجدار خود آب را جذب می کند ، سیتوپلاسم فعال می شود، تقسیم هسته ای انجام می شود و سیتوپلاسم بیشتری سنتز می شود . دیوار در ابتدا به صورت یک ساختار کروی رشد می کند . هنگامی که قطبیت برقرار می شود، یک راس هیف تشکیل می شود و از دیواره اسپور یک لوله میکروبی بیرون می زند که توسط دیواره ای از خود پوشیده شده است که با رشد لوله زایا تشکیل می شود .

هیفا ممکن است تقریباً به سه ناحیه تقسیم شود: (1) ناحیه آپیکال حدود 5-10 میکرومتر (0.0002-0.0004 اینچ) طول، (2) ناحیه زیر اپیکال، که حدود 40 میکرومتر (0.002 اینچ) از پشت ناحیه آپیکال امتداد دارد که غنی از اجزای سیتوپلاسمی است، مانند هسته، دستگاه گلژی، ریبوزوم، میتوکندری، شبکه آندوپلاسمی و وزیکول، اما فاقد واکوئل است، و (3) منطقه واکوئل شدن که با وجود واکوئل های فراوان مشخص می شود .

و تجمع لیبیداها رشد هیف ها در اکثر قارچ ها تقریباً به طور انحصاری در ناحیه آپیکال (یعنی در همان نوک) صورت می گیرد . این ناحیه ای است که دیواره سلولی به طور مداوم گسترش می یابد تا یک لوله هیفال طولانی تولید کند . سیتوپلاسم در ناحیه آپیکال با وزیکول های متعدد پر شده است . این ساختارهای حباب مانند معمولاً برای دیدن با میکروسکوپ معمولی بسیار کوچک هستند اما در زیر میکروسکوپ الکترونی به وضوح قابل مشاهده هستند . در قارچ های بالاتر ، وزیکول های آپیکال را می توان با یک میکروسکوپ معمولی مجهز به اینتیک های کنتراست فاز به عنوان یک نقطه گرد با یک مرز تاحدودی پراکنده تشخیص داد این بدن بطور جهانی با نام آلمانی اش *Spitzenkörper* شناخته می شود و موقعیت آن تعیین کننده جهت رشد هیفا است .

نوک در حال رشد در نهایت باعث ایجاد یک شاخه می شود . این شروع میسلیم منشعب است . نوک های رشدی که با هیف های همسایه در تماس هستند، اغلب با آنها ترکیب می شوند و یک شبکه هیف تشکیل می دهند . بر چنین سیستمی که به شدت در حال رشد است، سیتوپلاسم در حرکت دائمی است و به سمت نوک در حال رشد جریان دارد . در نهایت، هیف های قدیمی به شدت واکوئل می شوند و ممکن است بیشتر سیتوپلاسم خود را از بین ببرند . تمام بخش های زنده تالوس به طور بالقوه قادر به رشد هستند . اگر یک قطعه کوچک از میسلیم در شرایط مساعد برای رشد قرار گیرد، به یک تالوس جدید تبدیل می شود، حتی اگر هیچ گونه رشدی در قسمت جدا شده وجود نداشته باشد .

رشد یک میسلیم سپتات (به عنوان مثال، با دیواره های متقاطع بین سلول های مجاور) مستلزم تشکیل سپتوم های جدید در هیف های جوان است. سپتاها با رشد حلقه مانند از دیواره هیفا به سمت مرکز تا زمانی که سپتوم ها کامل شوند تشکیل می شوند. در قارچ های بالاتر سپتوم قبل از اینکه کامل شود رشد نمی کند. نتیجه یک منافذ مرکزی است که سیتوپلاسم از طریق آن جریان می یابد، بنابراین اتصال ارگانیک در سراسر تالوس برقرار می شود. بر خلاف گیاهان، که در آنها موقعیت سپتوم جداکننده دو سلول دختر تعیین کننده تشکیل بافت ها است، تیغه قارچی همیشه در زوایای قائمه با محور رشد تشکیل می شود. در نتیجه، در تشکیل بافت قارچی، ایجاد هیف های موازی نمی تواند ناشی از تشکیل سپتوم طولی باشد، بلکه تنها در نتیجه رشد یک شاخه جدید است. بنا بر این در قارچ ها مکانیسمی که نقطه مبدا و جهت بعدی رشد شاخه های هیف را تعیین می کند، عامل تعیین کننده در مورفوژنز تکاملی است.

این قارچ به طور بالقوه جاودانه است، زیرا تا زمانی که شرایط مساعد باقی بماند، در نوک هیف به رشد خود ادامه می دهد. این امکان وجود دارد که در مکان های دست نخورده، میسلیم هایی وجود داشته باشند که هزاران سال به طور مداوم رشد کرده اند. قسمت های قدیمی هیف ها می میرند و تجزیه می شوند و نیتروژن و سایر مواد مغذی را در خاک آزاد می کنند.

برخی از گونه های قارچ های اندوفیت مانند *Neotyphodium* و *Epichloë* که به دانه های علف ها (مانند چچم و فسکیو) حمله می کنند و در داخل گیاه رشد می کنند، نه از طریق امتداد نوک های هیف، بلکه از طریق رشد بین قلبی، که در آن هیف ها به آن متصل می شوند، رشد می کنند. سلول های در حال رشد گیاه این نوع رشد، هیف های قارچ را قادر می سازد با همان سرعت رشد گیاه رشد کنند. رشد داخلی قارچ های اندوفیت در سال 2007 کشف شد، اگرچه برای سال ها دانشمندان گمان می کردند که این قارچ ها سازگاری های منحصر به فردی دارند که به آنها اجازه می دهد طوری رشد کنند که گویی قسمت های طبیعی میزبان خود هستند.

حلقه پری

شبکه زیرزمینی هیف های قارچ می تواند رشد کند و در یک منطقه بسیار بزرگ، اغلب چندین متر (یارد) قطر گسترش یابد. هیف های زیرزمینی از مواد آلی موجود در زیر لایه غذا می گیرند و به سمت بیرون رشد می کنند. شاخه های هیف در لبه میسلیم

در فواصل زمانی به صورت بافت های پیچیده ای سازماندهی می شوند که در بالای زمین به قارچ تبدیل می شوند. چنین دایره ای از قارچ ها به عنوان حلقه پری شناخته می شود، زیرا در قرون وسطی اعتقاد بر این بود که نشان دهنده مسیر رقص پریان است. این حلقه حاشیه یک کلونی قارچی عظیم را نشان می دهد، که اگر مزاحمتی نداشته باشد، سال به سال حلقه های پری گسترده تری تولید می کند. قارچ ها می توانند به کلونی های عظیم تبدیل شوند برخی از تالی های گونه های آرمیلاریا که پاتوژن درختان جنگلی هستند، از بزرگترین و قدیمی ترین موجودات روی زمین هستند.

تغذی (Nutrition)

در مورد نقش قارچ ها در اکوسیستم جنگلی بدانید، جایی که برخی مواد گیاهی را هضم می کنند، در حالی که برخی دیگر با گیاه (میکوریزی) همکاری می کنند.

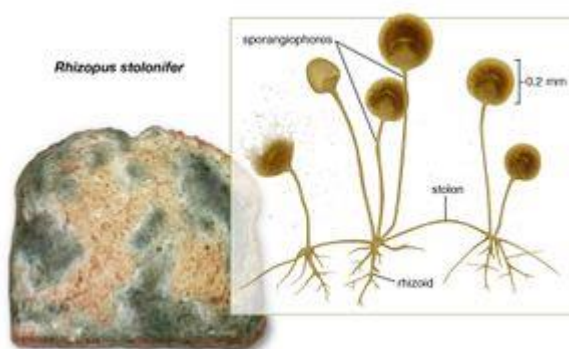
[تمام ویدیوهای این مقاله را ببینید](#)

برخلاف گیاهان که به ترتیب از دی اکسید کربن و نور به عنوان منابع کربن و انرژی استفاده می کنند، قارچ ها این دو نیاز را با جذب مواد آلی از پیش ساخته شده برآورده می کنند. کربوهیدرات ها به طور کلی منبع کربن ترجیحی هستند. قارچ ها می توانند به راحتی انواع کربوهیدرات های محلول مانند گلوکز، زایلوز، ساکارز و فروکتوز را جذب و متابولیزه کنند. قارچ ها همچنین به طور مشخص برای استفاده از کربوهیدرات های نامحلول مانند نشاسته، سلولز و همی سلولزها و همچنین هیدروکربن های بسیار پیچیده مانند لیگنین مجهز هستند. بسیاری از قارچ ها همچنین می توانند از

پروتئین ها به عنوان منبع کربن و نیتروژن استفاده کنند برای استفاده از کربوهیدرات ها و پروتئین های نامحلول، قارچ ها باید ابتدا این پلیمرها را به صورت خارج سلولی هضم کنند. قارچ های ساپروتروف غذای خود را از مواد آلی مرده بدست می آورند. قارچ های انگلی این کار را با تغذیه از موجودات زنده (معمولاً گیاهان) انجام می دهند و در نتیجه باعث بیماری می شوند.

پوسیدگی قهوه ای هلو «شفتالو» در اثر عمل آنزیم هایی ایجاد می شود که توسط هیف های قارچ ها ترشح می شوند. آنزیم ها هلو را نرم می کنند و در نتیجه به میسلیم اجازه می دهند تا به داخل میوه نفوذ کند تا مواد مغذی را جذب کند.

© 2013 Encyclopædia Britannica, Inc.

قالب معمولی نان [رشد قارچ های کوچکی که روی مواد گیاهی یا حیوانی شکل می گیرند، معمولاً به صورت یک پوشش کرکی یا خردار، و همراه با پوسیدگی یا رطوبت]

قارچ‌ها از طریق عمل آنزیم‌ها (کاتالیزورهای بیولوژیکی) که در سطحی آنها رشد می‌کنند ترشح می‌شوند، غذا را تضمین می‌کنند. آنزیم‌ها غذا را هضم می‌کنند و سپس مستقیماً از طریق دیواره‌های هیف جذب می‌شوند. غذا برای ورود به هیف‌ها باید در محلول باشد و تمام سطح میسلیم قارچ قابلیت جذب مواد محلول در آب را دارد. پوسیدگی میوه‌هایی مانند هلو و مرکبات در انبار این پدیده را نشان می‌دهد که در آن قسمت‌های آلوده با عمل آنزیم‌های قارچی نرم می‌شوند. در پوسیدگی قهوه‌ای هلو، ناحیه نرم شده تا حدودی بزرگتر از ناحیه واقعی است که توسط هیف‌ها مورد هجوم قرار گرفته است: حاشیه لکه قهوه‌ای توسط آنزیم‌هایی که جلوتر از میسلیم مهاجم عمل می‌کنند، نرم شده است. پنیرهایی مانند Brie و Camembert توسط آنزیم‌های تولید شده توسط قارچ *Penicillium camemberti* که در سطح خارجی برخی از پنیرها رشد می‌کند، بالغ می‌شوند. برخی از قارچ‌ها هیف‌های ریشه‌مانند خاصی به نام ریزوئید تولید می‌کنند که تالوس را به سطح رشد متصل می‌کند و احتمالاً غذا را نیز جذب می‌کند. بسیاری از قارچ‌های انگلی در این زمینه تخصصی‌تر هستند و اندام‌های جذبی خاصی به نام هاستوریا تولید می‌کنند.

سایروتروفیسم «Saprotrophism»

بسیاری از قارچ‌ها سایروبییک هستند، یعنی مواد مغذی را از مواد آلی مرده به دست می‌آورند

قارچ‌های سایروتروف به همراه باکتری‌ها تا حد زیادی مسئول تجزیه مواد آلی هستند. آنها همچنین مسئول پوسیدگی و تجزیه مواد غذایی هستند. در میان سایروتروف‌های مخرب دیگر قارچ‌هایی هستند که با حمله میسلیم‌های آنها به چوب و هضم آن، چوب و محصولات چوبی را از بین می‌برند. بسیاری از این قارچ‌ها هاگ‌های خود را در بدنه‌های میوه‌دار بزرگ، چوبی مانند قارچ‌های براکتی یا قفسه‌ای تولید می‌کنند. کاغذ، منسوجات و

چرم اغلب توسط قارچ ها مورد حمله قرار می گیرند و از بین می روند. این امر به ویژه در مناطق گرمسیری، جایی که دما و رطوبت اغلب بسیار بالا است، صادق است.

نیازهای غذایی ساپروتروف ها (و برخی از انگل هایی که می توان به طور مصنوعی کشت کرد) با رشد قارچ ها به صورت تجربی بر روی مواد مصنوعی مختلف با ترکیب شیمیایی شناخته شده تعیین شده است. قارچ ها معمولاً همان ویژگی های مورفولوژیکی را در این محیط های کشت نشان می دهند که در طبیعت نشان می دهند. کربن به شکل قند یا نشاسته عرضه می شود. اکثر قارچ ها با قندهایی مانند گلوکز، فروکتوز، مانوز، مالتوز و تا حدی ساکارز رشد می کنند. محصولات تجزیه پروتئین ها مانند پروتئوزها، پپتون ها و اسیدهای آمینه می توانند توسط اکثر قارچ ها به عنوان منابع نیتروژن استفاده شوند. ترکیبات آمونیوم و نترات ها نیز به عنوان مواد مغذی برای بسیاری از گونه ها عمل می کنند. با این حال، این که هر قارچی بتواند نیتروژن اتمسفر را به ترکیبات قابل استفاده ترکیب یا تثبیت کند، مشکوک است.

عناصر شیمیایی مانند فسفر، گوگرد، پتاسیم، منیزیم و مقادیر کمی آهن، روی، منگنز و مس برای اکثر قارچ ها برای رشد شدید مورد نیاز هستند. عناصری مانند کلسیم، مولیبدن و گالیوم حداقل برای برخی از گونه ها مورد نیاز است. اکسیژن و هیدروژن مورد نیاز مطلق هستند. آنها به صورت آب یا از کربوهیدرات ها به دست می آیند. بسیاری از قارچ ها با کمبود تیامین و بیوتین، باید این ویتامین ها را از محیط دریافت کنند. اکثر قارچ ها قادر به سنتز سایر ویتامین های لازم برای رشد و تولید مثل خود هستند.

به عنوان یک قاعده، قارچ ها موجودات هوازی هستند، به این معنی که برای زندگی به اکسیژن رایگان نیاز دارند یا این حال، تخمیر در شرایط بی هوازی انجام می شود. دانش فیزیولوژی قارچ های ساپروتروف، صنعت را قادر ساخته است تا از گونه های مختلفی برای اهداف تخمیر استفاده کند. یکی از مهم ترین گروه های قارچ های کاملاً بی هوازی، اعضای از جنس *Neocallimastix* طبقه *Neocallimastigomycota* هستند که یک جزء حیاتی از جمعیت میکروبی شکمبه پستانداران گیاهخوار را تشکیل می دهند. این قارچ ها می توانند اجزای دیواره سلولی گیاه مانند سلولز و زایلان ها را که حیوانات نمی توانند هضم کنند، تجزیه کنند.

انگلی در گیاهان و حشرات

قارچ های انگلی برخلاف قارچ های ساپروتروف، به موجودات زنده حمله می کنند، به دفاع بیرونی آن ها نفوذ می کنند، به آنها حمله می کنند و از سیتوپلاسم زنده تغذیه می کنند و در نتیجه باعث بیماری و گاهی مرگ میزبان می شوند. بیشتر قارچ های بیماری زا (بیماری زا) انگل گیاهان هستند. بیشتر انگل ها از طریق یک دهانه طبیعی مانند استوما (منفذ هوای میکروسکوپی) در برگ، عدس (منفذ کوچک از طریق پوست) در ساقه، موی گیاه شکسته یا حفره مو در میوه یا زخم وارد میزبان می شوند. در گیاه از شایع ترین

و شایع ترین بیماری های گیاهان ناشی از قارچ ها می توان به کپک های مختلف کرکی (مانند انگور، پیاز، تنباکو)، سفیدک پودری (مانند انگور، گیلاس، سیب، هلو، گل رز، یا س بنفش) اشاره کرد. (به عنوان مثال، ذرت، گندم، پیاز)، زنگ ها (مانند گندم، جو، لوبیا، مارچوبه، اسنپراگون، هالی هاک)، دلمه سیب، پوسیدگی قهوه ای میوه های هسته دار، و لکه های مختلف برگ، سوختگی و پژمردگی. این بیماری ها سالانه خسارات زیادی در سراسر جهان وارد می کنند و بسیاری از محصولات و سایر منابع غذایی را از بین می برند. به عنوان مثال، تقریباً تمام جنگل های شاه بلوط ایالات متحده توسط قارچ سوختگی شاه بلوط (*Cryphonectria parasitica*) از بین رفته اند، و نارون ها در ایالات متحده و اروپا توسط *Ophiostoma ulmi*، قارچی که باعث بیماری نارون هلندی می شود، ویران شده اند.

آلودگی گیاه زمانی اتفاق می افتد که هاگ های یک قارچ بیماری زا روی برگ ها یا ساقه میزبان حساس می ریزند و جوانه می زنند و هر هاگ یک لوله جوانه ایجاد می کند. لوله روی سطح میزبان رشد می کند تا زمانی که یک سوراخ پیدا کند. سپس لوله وارد میزبان می شود، شاخه هایی را بین سلول های میزبان قرار می دهد و یک شبکه میسلیم در بافت مورد حمله تشکیل می دهد. لوله های جوانه برخی از قارچ ها اندام های فشاری خاصی به نام آپرسوریا تولید می کنند که از آن یک میخ سوزن مانند میکروسکوپی به اپیدرم میزبان فشار می دهد و آن را سوراخ می کند. پس از نفوذ، یک میسلیم به روش معمول ایجاد می شود. بسیاری از قارچ های انگلی غذا را از سلول های میزبان از طریق دیواره های هیف که در برابر دیواره های سلولی بافت های داخلی میزبان قرار دارند جذب می کنند. برخی دیگر هاستوریا (ساختارهای جذب کننده ویژه) تولید می کنند که از هیف های بین سلولی منشعب می شوند و به خود سلول ها نفوذ می کنند. هائوستوریا، که ممکن است برآمدگی های کوتاه و پیازی یا سیستم های منشعب بزرگی باشند که کل سلول را پر می کنند، مشخصاً توسط انگل های اجباری (یعنی همیشه انگلی) تولید می شوند. برخی از انگل های اجباری (یعنی گاهی اوقات انگلی) نیز آنها را تولید می کنند. انگل های اجباری که به سیتوپلاسم زنده نیاز دارند و نیازهای غذایی بسیار تخصصی دارند، رشد در یک ظرف کشت در آزمایشگاه بسیار دشوار و اغلب غیرممکن است. نمونه هایی از انگل های اجباری عبارتند از سفیدک های کرکی، سفیدک های پودری و زنگ ها.

برخی از قارچ ها روی حشرات انگلی هستند به عنوان مثال، *Cordyceps militaris* با کشیدن مواد مغذی از شفیره به شفیره حشرات زنده حمله می کند که قارچ را قادر به رشد و تولید هاگ برای تولید مثل می کند.

برخی از قارچ ها روابط انگلی بسیار تخصصی با حشرات ایجاد می کنند به عنوان مثال، جنس قارچی *Septobasidium* انگلی در حشرات فلس دار (راست *Homoptera*) است که از درختان تغذیه می کند. میسلیوم ساختارهای پیچیده ای را روی کلنی های حشرات تغذیه کننده از پوست تشکیل می دهد. هر حشره پروبوسیس (ارگان مکنده لوله ای) خود را در پوست فرو می برد و تا پایان عمر در آنجا باقی می ماند و شیره را می مکد. این قارچ هاستوریا را در بدن برخی از حشرات فرو می برد و بدون کشتن آنها از آنها تغذیه می کند. با این حال، حشرات انگلی عقیم می شوند. مداوم گونه حشره و گسترش قارچ توسط اعضای غیر آلوده کلنی انجام می شود که توسط بدن قارچ از دشمنان محافظت می شود. حشرات فلس دار تازه بیرون آمده روی سطح قارچ که در آن زمان هاگ زایی است می خزند. هاگ های قارچ به حشرات جوان می چسبند و جوانه می زنند. همانطور که حشرات جوان برای شروع تغذیه در یک مکان جدید روی پوست مستقر می شوند، کلنی های قارچی جدیدی ایجاد می کنند. بنابراین، بخشی از کلنی حشرات در ازای محافظت قارچی که برای بقیه حشرات فراهم می شود، به عنوان غذا به قارچ قربانی می شود. حشره روی درخت انگلی است و قارچ روی حشره انگلی است، اما درخت قربانی نهایی است. کپک های دوده ای گروه اکولوژیکی جالب دیگری از قارچ ها را تشکیل می دهند که با حشرات مرتبط هستند. اکثر کپک های دوده ای گرمسیری یا نیمه گرمسیری هستند، اما برخی از گونه ها در مناطق معتدل وجود دارند.

همه کپک های دوده ای اپی فیتیک هستند (یعنی روی سطوح گیاهان دیگر رشد می کنند)، اما فقط در مناطقی که حشرات فلس دار وجود دارند. قارچ ها نه گیاهان و نه حشرات را انگلی می کنند، بلکه غذای خود را منحصراً از ترشحات عسلک حشرات فلس بدست می آورند. رشد میسلیوم تیره روی برگ های گیاه اغلب آنقدر متراکم است که شدت نوری را که به سطح برگ می رسد به میزان قابل توجهی کاهش می دهد. این کاهش به نوبه خود سرعت فتوسنتز را به میزان قابل توجهی کاهش می دهد. انجمن های حشره-قارچ که در جنگل های استوایی آمریکای مرکزی و جنوبی یافت می شوند، شامل رابطه منحصر به فرد مورچه های برگ شکن (که گاهی مورچه های چتر آفتابی نیز نامیده می شوند) با قارچ های خانواده *Lepiotaceae* طبقه *Basidiomycota* است. مورچه ها قارچ ها را در لانه های خود به عنوان یک منبع غذایی مداوم پرورش می دهند و آنزیم هایی ترشح می کنند که باعث تحریک یا سرکوب رشد قارچ ها می شود.

انگلی در انسان «پرازیت ها در انسان»

ادامه آن در ادامه فصل ششم در صفحه دیگر

----- با تقدیم احترامات «2023-08-01»